

ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਸਿ ਕੀ ਨ ਦਯਾਲ ਦਮੋਦਰ ਬਿਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਈ ॥ ਜੇ ਧਾਵਹਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਕਉ
ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਨਨੀ ਕੇਰੇ ਉਦਰ ਉਦਕ ਮਹਿ ਪਿੰਡੁ ਕੀਆ ਦਸ ਦੁਆਰਾ ॥
ਦੇਇ ਅਹਾਰੁ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਐਸਾ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਕੁੰਮੀ ਜਲ ਮਾਹਿ ਤਨ ਤਿਸੁ ਬਾਹਰਿ
ਪੰਖ ਖੀਰੁ ਤਿਨ ਨਾਹੀ ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨੋਹਰ ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ਪਾਖਣਿ ਕੀਟੁ
ਗੁਪਤੁ ਹੋਇ ਰਹਤਾ ਤਾ ਚੋ ਮਾਰਗੁ ਨਾਹੀ ॥ ਕਹੈ ਧੰਨਾ ਪੂਰਨ ਤਾਹੁ ਕੋ ਮਤ ਰੇ ਜੀਅ ਡਰਾਂਹੀ
॥੩॥ {ਪੰਨਾ 488}

ਪਦਅਰਥ:- ਚੇਤਸਿ ਕੀ ਨ—ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਚੇਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ? ਦਮੋਦਰ—{Skt. dwmodr: as epithet of
Krishna} ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਿਬਹਿ—ਹੋਰ। ਨ ਜਾਨਸਿ—ਤੂੰ ਨਾਹ ਜਾਣੀਂ। ਧਾਵਹਿ—ਤੂੰ ਦੌੜੋਗਾ। ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ
ਕਉ—ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ। 1। ਰਹਾਉ।

ਜਨਨੀ—ਮਾਂ। ਕੇਰੇ—ਦੇ। ਉਦਰ—ਪੇਟ। ਉਦਕ—ਪਾਣੀ। ਪਿੰਡੁ—ਸਰੀਰ। ਦਸ ਦੁਆਰਾ—ਦਸ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ
ਵਾਲਾ {2 ਕੰਨ, 2 ਅੱਖਾਂ, 2 ਨਾਸਾਂ, 1 ਮੂੰਹ, 1 ਗੁਦਾ, 1 ਲਿੰਗ, 1 ਤਾਲੂ}। ਦੇਇ—ਦੇ ਕੇ। ਅਹਾਰੁ—ਖੁਰਾਕ। 1।

ਕੁੰਮੀ—ਕੱਛੂ ਕੁੰਮੀ। ਮਾਹਿ—ਵਿਚ। ਤਿਸੁ ਤਨ—ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਪੰਖ—ਖੰਭ। ਖੀਰੁ—ਦੁੱਧ (ਵਾਲੇ ਥਣ)।
ਤਿਨੁ—ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ। ਮਨੋਹਰ—ਸੁੰਦਰ। ਸਮਝਿ—ਸਮਝ ਕੇ। 2।

ਪਾਖਣਿ—ਪੱਥਰ ਵਿਚ, ਪਾਖਣ ਵਿਚ। ਕੀਟੁ—ਕੀੜਾ। ਗੁਪਤੁ—ਲੁਕਿਆ। ਤਾ ਚੋ—ਉਸ ਦਾ। ਮਾਰਗੁ—
(ਨਿਕਲਣ ਦਾ) ਰਾਹ। ਤਾਹੁ ਕੋ—ਉਸ ਕੀੜੇ ਦਾ ਭੀ। ਰੇ ਜੀਅ—ਹੇ ਜਿੰਦੇ!। 3।

ਅਰਥ:- ਹੇ (ਮੇਰੇ) ਮਨ! ਦਇਆ ਦੇ ਘਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਦਾ? (ਵੇਖੀਂ) ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੇ ਆਸ
ਨਾਹ ਲਾਈ ਰੱਖੀਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਪਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਭੀ ਭਟਕਦਾ ਫਿਰੋਗਾ, ਤਾਂ ਭੀ ਉਹੀ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ
ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਕਰੇਗਾ। 1। ਰਹਾਉ।

ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਦੇ ਜਲ ਵਿਚ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਦਸ ਸੋਤਾਂ ਵਾਲਾ ਸਰੀਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ; ਖੁਰਾਕ ਦੇ ਕੇ ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਦੀ
ਅੱਗ ਵਿਚ ਉਹ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖ, ਹੇ ਮਨ!) ਉਹ ਸਾਡਾ ਮਾਲਕ ਇਹੋ ਜਿਹਾ (ਦਿਆਲ) ਹੈ। 1।

ਕੱਛੂ-ਕੁੰਮੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ (ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ), ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਾਹਰ (ਰੋਤੇ ਉਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ), ਨਾਹ (ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ) ਖੰਭ ਹਨ
(ਕਿ ਉੱਡ ਕੇ ਕੁਝ ਖਾ ਲੈਣ), ਨਾਹ (ਕੱਛੂ-ਕੁੰਮੀ ਨੂੰ) ਥਣ (ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਆਵੇ); (ਪਰ ਹੇ ਜਿੰਦੇ!)
ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਵੇਖ, ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ (ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ)।

ਪੱਥਰ ਵਿਚ ਕੀੜਾ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਪੱਥਰ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ) ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ; ਪਰ
ਉਸ ਦਾ (ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ) ਭੀ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ; ਧੰਨਾ ਆਖਦਾ ਹੈ—ਹੇ ਜਿੰਦੇ! ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਹ ਡਰ। 3। 3।

ਨੋਟ:- ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਆਸਾ ਵਿਚ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਤੇ ਤੀਜਾ ਸ਼ਬਦ ਧੰਨਾ ਜੀ ਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਕੋਈ ਭੀ
ਸਿਧਾਂਤ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸ ਰਹੇ।